

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 33. De interdictis à iure latis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

Nam sicut ea separatio non obstat, quin sint vnius domini: ita nec quin interdictum per modum vnius latum, omnes comprehendat, eaque alienatas sequatur tanquam earum onus.

Quarta conclusio. Interdictum locale, siue generale sit, siue speciale, non cessare ipso facto destructione aedificiorum in loco interdicto. Ratio est, quia non interdicuntur aedificia sola: etiam solum in quo sita sunt. Immo hoc potius, quam illa tanquam eorum basis immobilis. Pro quo facit, tum quod destructa Ecclesia interdicta, tanquam perseuerante interdicto, non liceat ibi sepelire defunctum; etiamsi locus non deserit sacer esse, tum quod ante sublatum per absolutionem interdictum, si Ecclesia de nouo tota in eodem solo reaedificetur, nequeant in ea, tanquam existente in loco interdicto, officia diuina celebrari. Qua de re plenius Suarez num. 13.

Vltima conclusio est. Interdictum locale non cessare recessu incolarum a loco interdicto: nisi interdictum fuerit, vt vocant, ambulatorium. Prior pars patet: quia locus statuitur obiectum proximum, & ad eum quatum talis interdicti. Posterior quoque patet: quia interdictum ambulatorium dicitur per quod interdicatur locus, in quo certa persona existerit. Inde enim sequitur hoc ipso quod eadem persona ab illo loco migrauerit ab eodem, sine alia relaxatione tolli interdictum praedicto modo impositum. Et ex aduerso locus in quem migrauerit, hoc ipso quod ille ibi existit, idemmet locus absque noua sententia interdictus esse incipit. Et confirmatur: quia tale interdictum re ipsa conditionale est, vt potest latum, non quidem in locum absolute, sed sub conditione, si in eo talis persona maneat. Quo fit, vt non nisi ea conditione interueniente id ipsum interdictum vim habeat, tanquam deficiente ipsi obiecto proprio.

TERTIUM DVBIUM EST, an generale interdictum personale cesset destructione communitatis in quam latum fuit? Istud quoque Suarez consequenter tractat sequentes conclusiones attingens. Prima est. Interdictum eiusmodi cessare destructione communitatis interdictae. Ratio est, quod illud afficiat hanc, tanquam corpus quoddam politicum moraliter vnum: quod vt dissolui potest, sic & definire tale esse, & per consequens amittere rationem subiecti, quod afficiatur memorato interdicto. Definente autem subiecto, necesse est accidens definire. Vnde, inquit in eadem sect. 1. Suarez nu. 15. cum interdictum dicitur perseuerare donec ipsum auferatur, intelligendum est perseuerare re subiecta, prout illius capace. Neque conclusioni obstat quod maneant homines ex quibus communitas componebatur; quoniam deserunt eam componere. Interdictum vero eos non afficit nisi vt partes communitatis, tanquam vnius corporis politici. Quo proinde omnino destructo, sicut rationem partis amittunt omnino, ita & desinunt pertinere ad obiectum interdicti in communitatem ipsam fulminati.

Secunda est. Generali interdicto personali subiecti definire eum, qui a communitate interdicta sic se subtraxerit, vt non sit amplius eius membrum. Ratio est, quia cum interdicatur communitas, interdictum non cadit in singulas personas per se absoluteque spectatas, sed vt ad communitatem ipsam tanquam totum quoddam corpus politicum constituendum, concurrunt instar membrorum. Namque interdicti communitatem, est censura interdicti ligari ipsius membra, adeo vt liberi sint a tali vinculo, qui deserint esse ne talium membrorum numero, & incipiant ligari, qui ad eundem numerum pertinere incipiunt. Hanc esse communem Canonistarum & Summulariorum doctrinam in sequenti nu. 16. Suarez notat.

Tertia conclusio, qua praecedens restringitur, est. Eum qui generali interdicto causam dedit, non liberari ab eo, se a communitate interdicta separando per mutationem domicilij. In hac quoque auctores conuenire Suarez habet in sequenti num. 18. addita ratione, quod respectu talis personae, interdictum generale vim habeat specialis, quia illam afficit per se, & ob propriam contumaciam, in qua perseuerantem liberum fieri solo recessu a communitate, non est rationi consentaneum, ac proinde nec de mente Ecclesiae. Secus est vero de illis, qui cum innocentes sint, tali interdicto afficiuntur tantum eoquod sint partes communitatis.

Aduerte, quod idem in sequenti num. 19. habet, communitatem quae propter domini sui tanquam capitis peccatum interdicta est, non liberari ab eo vinculo per mutationem, qua talis persona deserit esse dominus & caput illius. Ratio est quia huiusmodi interdictum afficit per se primo communitatem, quae suam rationem communitatis sub qua interdicatur, non amittit ex mutatione domini. Illa autem perseuerante, interdictum eiusmodi dici nequit de facere, deficiente subiecto, sed ad illud tollendum opus est perinde ac prius, absolutione Superioris.

QUARTUM DVBIUM spectans ad speciale interdictum personale, est, an personaliter interdictus liberetur eo vinculo, hoc ipso quod e vita excedit poenitens? Dico poenitens, quia de non poenitente in Cap. Is cui, De sententia. Excommunic. in 6. haec verba sunt aperta. Talis quoque si hoc interdicto durante decedat, non debet Ecclesia vel Coemeterio Ecclesiastico, nisi poenituerit, sepeliri, quod Suarez num. 20. & sequentibus tractat allatis auctoribus & rationibus in vtramque partem. Pro praxi autem nobis sufficit tanquam tutiorem, & rationi valde consentaneam, videri tenendam partem negantem: cum de negatione censurae sit vinculum esse, quo innodatus non liberetur, nisi solutione facta Superioris auctoritate. Licet igitur vita finitus cum poenitentia, si non fuerit denunciatus, possit a viuentibus sepeliri in sacro, iuxta privilegium Extravae. Ad euitanda, cuius antea saepe meminimus: non possit tamen denunciatus, donec a Superiore obtenta sit absolutio. Pro quo faciunt, per argumentum a pari, dicta de absolutione ab excommunicatione in praeced. lib. 9. cap. 2. num. 43.

CAP. XXXIII.

De interdictis a iure latis.

SUMMARIUM.

- 62 Generale interdictum latum ob insegurum hostiliter S. R. E. Cardinale.
- 63 Dno alia ob iniuria affectos Episcopos.
- 64 Aliquot alia eiusdem generis.
- 65 Vnum locale impositum Ecclesiae Religiosorum vel Clericorum inducentium alienos ad promissionem eligendi in illa sepulturam.
- 66 Quatuor generalia interdicta personalia a iure imposita.
- 67 In generalia localia interdum personale includitur.
- 68 Octo particularia interdicta personalia a iure imposita.
- 69 Documenta aliquot pro praxi notanda de obligatione interdicti.

Interdicta iure ipso imposita referunt Angelus & Syluester in verbo Interdictum 4. & inter recentiores Georgius Sayrus alios referens in Thesauro casuum conscientiae lib. 5. cap. 12. ac Suarez tomo 5. q. 157. 37. Primo referemus generalia localia. 2. specialia localia. 3. generalia personalia. & 4. specialia personalia.

Generalia localia.

SECTIO I.

PRIMUM istius generis habetur ex cap. Felcicis, De poenitis in 6. in quo variae poenae imponuntur ei qui Cardinalem S. R. E. fuerit hostiliter insegutus, vel percussit aut cepit, vel socius fuerit faciendis, &c. & inter caeteras interdictum his verbis §. finali. Ciuitas vero quauis alia praeter urbem, quae talia facienti, vel facientibus, seu praesumentibus, in his consilium, vel auxilium dederit aut fauorem, vel infra mensam saltem taliter delinquentes (prout tanti facinoris enormitas exegerit, & facultas ei adfuerit) non duxerit puniendos, Pontificali, & supra eo ipso dignitate priuata, & nihilominus remaneat interdicta.

Aduerte vero quod Suarez loco citato num. 16. notat, quia tale interdictum fertur tantum contra ciuitatem in qua Magistratus memorato scelere se contaminauerit, villam aliumve locum inferiorem cui ciuitatis nomine minime conuenit, non incurere in propositum interdictum, etiam

per eos qui illic præfunt commissum sit crimen. De quo sermo est in ipso Cap. Felicitas. Nam in materia odiosa restringenda sunt verba, nec extendenda ultra sensum quem habent in communi vsu. Si dicas, extensionem eam fieri posse ob paritatem rationis. Respondetur, id propterea non habere in hac materia locum in ordine ad proximum, quod populi inferiores, seu villarum & pagorum, facile possint alia ratione coerceri, nec interdictum videatur medium esse ad illorum emendationem satis accommodatum, ob indeuotionem, hæreses, infinitaque pericula animarum quæ ex eo insurgere possunt, prout notatur in Cap. Alma mater, De sententia excommunicati in 6. §. Quia vero.

63.

SECUNDUM est non ab simile, latum in Clement. 1. De peccatis, edita contra eum qui ausus fuerit corporali iniuria afficere quemvis Episcopum. Verba eius sunt §. 3. Terra quoque illius (dum tamen ultra vnam Diocesim non contineat) vsque ad condignam satisfactionem eiusdem, nec non locus aut loca in quibus Episcopus captus detinebitur, quamdiu detentio ipsa in eisdem durauerit, Ecclesiastico subiacet interdicto. Ex quibus Suarez nu. 19. bene colligit, ad istiusmodi interdictum incurrendum non sufficere iniuriam Episcopo illatam à priuato. Cum enim dicatur (Terra illius) ostenditur agi de Domino terra. Deinde ipsum in tota Diocesi locum habere, si tota ad talem Dominum spectet. Quod si pars tantum spectet, ea sola interdicto subiacet. Sin plures Dioceses idem in suo dominio habeat, consequenter in eadem Clement. sic statuitur: Quod si terra eiusdem duas Dioceses, vel ultra contineat, Diocesis domicilij primæ ipsalis, & illa etiam in qua fuerit delictum commissum, si sua sit, & duæ alie quæ sub ipso sint eidem loco magis vicinæ, interdicto subiacet supradicto.

TERTIUM est in eadem Clementina, §. Ciuitas, latum contra ciuitatem quæ antedicta perpetravit in suum Episcopum. Vbi ex verbo, Ciuitas, idem colligitur: quod in primo casu, aduerte differentiam huius interdicti à præcedenti, quod populi Dominus illi causâ det; & huic ipse populus.

64.

QUARTUM est impositum ciuitati in qua moritur Papa, & faciendâ est successoris electio, si illius Dominus, Rectores vel Officiales nõ faciunt inuolabiliter absq; vlla fraude & dolo obseruari ea quæ in Cap. Vbi periculum. De electione in 6. præscribuntur. Verba quibus ibidem impositum interdictum imponitur sunt. Ciuitas vero prædicta nõ solum sit interdicta, sed Pontificali dignitate priuata.

QUINTUM habetur ex Extrauaganti communi Super genes, De consuetudine. In illa enim, cum Dominus regni, aut cuiuslibet loci impedit ne Legatus, vel nuncius Apostolicus possit officium suum exequi in eo, idem supponitur interdicto quamdiu in tali contumacia is ipse Dominus permanferit.

SEXTUM habetur ex Cap. 1. De vsuris in 6. in quo prohibetur ne quis vsurarios alienigenas ad habitandum, & exercendum vsuras admittat in suis terris, contrariumque facientes, si fuerint Ecclesiasticæ personæ, Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, suspensionis, minores vero personæ singulares excommunicationis, & communitates interdicti sententiam incurrant. Quam sententiam si per mensem animo indurato sustinuerint, terræ ipsorum, quamdiu in eis idem vsurarij commorantur, ex tunc Ecclesiastico subiacent interdicto. Circa quod interdictum Suarez nu. 24. duo admonet. Alterum est ipsum habere tantummodo locum, quando personæ contumaces fuerint Ecclesiasticæ. Alterum est, durare non quidem durante tali contumacia, sed durate comoracione prædicti vsurarij in tali loco.

Specialia localia.

SECTIO II.

65.

Quod attinet ad specialia interdicta localia, omittis cæteris de quibus non est certum imponi à iure, vt ostendit Suarez num. 27. & 28. vnum tantum referemus, de quo constat ex Cap. 1. De sepulturis in 6. vbi religiosi, alijsque Clericis seuerè prohibetur ne quem inducant ad iurandum, vel alias promittendum, quod in ipsorum Ecclesia eliget sepulturam, vel semel electam ulterius nõ mutabit. Addito quod si postea in Ecclesia sua, vel Cæmeterio talè sepelire præsumperint, nisi intra decem dies omnia quæ occasione sepulture

habuerunt, restituant illi Ecclesie vbi de iure sepelendus erat (etiã ipsum cadauer si petatur) ipso facto Ecclesia eorum & Cæmeteria sint interdicta, quousque antedictorum omnium sit facta restitutio plenaria. Circa quod interdictum Suarez in duobus præcedentibus numeris tria notat. Primum est, propositam obligationem restituendi non requirere sententiam Iudicis; sed tantum lapsum decem dierum computandum ex communi Doctrinæ consensu, à die celebratæ sepulture. Secundum est, si vnus tantum, aut alter Clericus non restituat partem suam, quæ sit ita notabilis, vt sufficiat ad peccatum mortale; in surgere interdictum: quia tale peccatum sufficit ad talè penam. Nec obstat, quod sit personæ particularis; quia interdictum particulare incurritur ob peccatum particularis personæ. Adde quod cæteri propter comunem conspirationem in peccatum, tanquam ad restitutionem obligati in solidum, teneantur in conscientia supplere defectum sociorum non restituentium; nisi que faciant, peccare mortaliter eadem omissione. Tertium est; si vnus Religiosus, aut Clericus priuato nomine ad memoratam promissionem inducat; & cæteri id ignorantes bona fide sepeliant interdictum, nec propterea restituant accepta, non incurrunt interdictum. Ratio est, quia imponitur ob delictum eorum qui præsumperint, quod non vsuenerit agentibus bona fide.

Generalia personalia.

SECTIO III.

Inter generalia interdicta personalia hæc referuntur. Primum est. Quando vniuersitas concedit repressalias seu pignorationes contra personas Ecclesiasticas, vel earum bona, necnon quando eadem quascumque generaliter concessas, cuiuscumque consuetudinis prætextu, qua potius est abusus, ad personas Ecclesiasticas, earumve bona extendit. Tunc enim vniuersitas prædicta nisi concessionem, vel extensionem eiusmodi reuocarit intra mensem à die concessionis, aut extensionis computandum, ipso iure in interdictum incidit, ex Cap. vnico de iniuriis in 6.

Secundum habetur ex Bulla cæne Domini canone 2. vbi interduntur Vniuersitates, Collegia, & Capitula quocumque nomine vocentur, quæ à sententiis, ordinationibus & mandatis Summi Pontificis appellant ad futurum Concilium generale. Itemque ij quorum consilio & fauore fuerit appellatum. Quæ de re videnda sunt dicta ad eundem canonem in præced. lib. 9. cap. 15.

Tertium habetur ex Concilio Triden. sess. 7. cap. 10. De reforma. vbi Capitulis Ecclesiarum præcipitur, ne sede vacante, infra annum à die vacationis, literas dimissorias ordinis recipiendos concedant alicui, qui beneficij Ecclesiastici recepti vel recipiendi occasione arctatus non fuerit. Et subditur: Si fecus fiat, Capitulum contraueniens Ecclesiastico subiacet interdicto.

Quartum habetur ex Extrauag. vnica inter communes, Ne sede vacante; in qua Pontifex quædam statuens super eo quod in nonnullis Ecclesijs obseruatur, & à longis retro actis temporibus obseruatum est, vt fructus primi, vel secundi aut alterius cuiusque sequentis anni, beneficiorum in eisdem vacantium, defuncto, vel fabricæ, aut Ecclesie, vel personis habentibus annalia de consuetudine, vel priuilegio, vel statuto, applicentur, &c. Idipsum statutum suum sic munit, vt Capitulum, Vniuersitatim, & Collegiũ transgrediens illud, accipiendõ de huiusmodi fructibus, subiacet interdicto, donec ipsum integre restituerit.

Quintum est ad addendum ex cap. Clericis, De immunitate Ecclesie in sexto, nisi ipsam reuocatum esset per Clement. vnica, eodem titulo, prout Sylu. Interdictum 4. quest. 2. in fine expressit.

Notat autem Nauarrus in Enchir. ca. 27. nu. 169. in omnibus casibus in quibus iure fertur interdictum locale generale ob delictum populi, in eisdem etiam cõtra eundem populum ferri personale generale, tanquam in illo inclusum virtute; non item si feratur ob delictum solius Domini, nisi exprimat in sententia ferri pariter in populum ipsum, ex cap. Si sententia, De sententia excommunicati in 6. Cui Capitulo cõsentaneè Suarez in citata disput. 37. num. 16. dicit quando populus causam dedit generaliter interdicto locali, per illud nõ inter

dici

66.

67.

lici virtute personaliter eos qui in illo inveniuntur ita innocentes. vt nulla ratione interdicto causam dederint. Tales enim respectu eorum qui dederunt, perinde se habent; ac subditi respectu Domini qui solus est in culpa.

Particularia personalia.

SECTIO IV.

68. **R**estant particularia interdicta personalia à iure imposita. Primum habetur ex Cap. 1. De sententia excommunic. in 6. vbi Iudex Ecclesiasticus prohibetur sententiam excommunicationis, suspensionis; aut interdicti pronunciare sine scriptis; vel sine monitione, aut non exprimendo causam; iubeturque parti petenti concedere intra mensem, exemplar scripturæ. Cuius constitutionis si temerarius violator fuerit, per mensem vnum suspenditur ab ingressu Ecclesiæ, & diuinis officiis. Circa quod sub iustitiam memoratæ disput. 37. Suarez notat primo, ad illud incurrendum requiri, vt Iudex ex certa scientia & directa voluntate, vel certe ex negligentiā tanta quæ eidem æquiualeat; omiserit seruare quod ibi præcipitur. Id enim significant verba, *violator temerarius*. Secundo, verbum *suspensionis*, additione, *ab ingressu Ecclesiæ*, trahi ad significationem interdicti; retinere vero suam significationem additione eius quod subiungitur, *et diuinis officiis*, quæ ne facta sit frustra; sic accipienda est, vt excludat à diuinis officiis celebrandis siue in Ecclesiâ, siue extra eam. Tertio, cum tale interdictum in vindictam delicti imponatur sustinendum per tempus determinatum (vnius mensis scilicet) non esse quem intra idipsum tempus absoluedum quantumuis satisfaciatur ac penitentia agat. Quarto, tali præ iuxta Cap. Quia periculosum, De sententia excommunic. in 6. non subici Episcopos, quia non fit illorum expressa mentio in sententia qua fertur.

SECVNDVM interdictum præcedenti aliquatenus simile habetur ex Cap. Sacerdotis. De sententia excommunic. initio; vbi prohibetur ne quis præsumat sententiam excommunicationis promulgare in aliquem, nisi competenti admonitione præmissa, & præsentibus personis idoneis, per quas, si necesse fuerit, probari possit monitio; additurque: Qui si contra præsumperit, etiam si iusta fuerit excommunicationis sententia, ingressum Ecclesiæ per mensem vnum sibi nouerit interdictum. Vbi aduerte verbum, *presumpserit*, indicare, quod ad hoc, sicut ad præcedens incurrendum requiritur vt Iudex ex certa scientia, directaque voluntate agat.

TERTIVM habetur ex Cap. Præsentis, De officio Ordinarij in 6. vbi ab Ecclesiâ ingressu donec de acceptis restitutionem fecerint, suspenduntur Episcopi, & eorum Superiores, qui quoquo modo præsumunt vsurpare bona quarumcumque Ecclesiarum, aut beneficiorum vacantium, vel eorum fructus applicandos ad utilitatem earundem, aut reseruandos successuris in illis.

QUARTVM habetur ex Cap. Episcoporum, De priuilegijs in 6. vbi Ecclesiæ ingressus interdictus cuiuslibet, siue seculari, siue regulari quantumcumque; communito exemptione per priuilegium Sedis Apostolicæ, cuiuscumque ordinis religionis, status, vel conditionis existat, si scienter celebret, vel faciat celebrari diuina in ciuitatibus, castris, villis (nisi quatenus à iure conceditur) seu locis aliis interdictis ab ordinariis, siue delegatis Iudicibus, vel à iure; aut excommunicatis publice, vel interdictos ad diuina officia, seu Ecclesiastica Sacramenta, vel Ecclesiasticam sepulturam admittat. Duraturum vero imponitur tale interdictum, donec de prædicta transgressione ad arbitrium eius cuius sententia contempta est, fuerit competenter satisfactum.

QUINTVM habetur ex Cap. 2. De censibus in 6. (innouato à Concil. Trident. sess. 24. Cap. 3. De reform.) in quo Ecclesiæ ingressus interdictus Episcopo, & superioribus Prælatibus; qui intuitu procuracionis sibi debite ratione visitacionis, recipiunt aliquid contra constitutionem positam in præcedenti Cap. Interdicitur autem non quidem absolute; sed sub conditione; si intra mensem duplum eius quod acceperint, non restituerint. Quam conditionem aduerte in Extrauag. vnica inter communes, De censibus, extendi ad duos menses. Vbi etiã idipsum interdictum extenditur ad omnes de familia visitatoris, qui per se, vel alios ab eis qui visitandi sunt, aliquid recipiunt præter id quod est ipsis iure concessum.

SEXTVM habetur ex tertia Extrauag. communi De priuilegijs; vbi sententia excommunicationis, suspensionis & interdicti ipso facto incurrenda promulgatur contra Iudices Ecclesiasticos; qui Officiales Romanæ Curiæ, vel alios, qui ad eandem Curiam pro suis negotijs profecti sunt, priuant suis beneficijs Ecclesiasticis, & ea conferunt alijs; ad quos, si ea recipiant, eadem poenæ extenduntur; inter quas excommunicatio ibidem expresse reseruatur Papæ. Vnde licet colligere, duas reliquas non esse reseruatas. Et de interdicto dici potest, quod non extendatur ad Episcopum & Superiores, quos excludit latum generaliter, ex Cap. Quia periculosum; De sententia excommunic. in 6.

SEPTIMVM fertur in Cap. Si quis deinceps 16. quæst. 7. in eum qui Episcopatum, vel Abbatiam, vel quamcumque inferiorem dignitatē Ecclesiasticam susceperit de manu personæ laicæ. Quod, vt notat Suarez nu. 9. in materia poenali accipi potest cum restrictione ad susceptionem consummatam ademptione possessionis, & executionis officij eiusdem dignitatis.

OCTAVVM in Extrauag. vnica inter communes, Ne sede vacante, &c. fertur contra Episcopos, & Superiores qui contra præscriptum illius constitutionis, aliqua bona beneficiorum vacantium vsurpant, si intra mensem ea cum effectu non restituant iis ad quos pertinet.

Nota de obligatione interdicti à iure lato.

SECTIO V.

69. **P**rimVM est. Particulare interdictum personale statim ligare personam in quam fertur; non tenentur verbaliter vitare ipsum donec denunciatur; declaratione scilicet specialiter & expresse facta per iudicem Ecclesiasticum. Hoc quoad vtramque partem habetur ex Extrauaganti Ad vitandam de qua egimus in præced. lib. 1. cap. 9. sect. posteriore. Ea enim non fauet censura irretitis, sed tantum alijs, quibus permittit cum ipsis communicare, si non sint denunciati, nec Clerici percussores ita notorij, vt nulla tergiversatione celari possint. Vnde is fauor non obstat qui iura prout intendit; eorūque verba præ se ferunt, ita irretiat cōtumaces, vt irretiti debeant ab eis abstinere, à quibus censura quam incurrerit, excludit; alij vero nõ teneantur eo ipso vitare illos.

SECVNDVM est. Neque eos ipsos, alios teneri vitare interdictos generali interdicto personali, donec ipsum fuerit denunciatum, certum est. Dubitatur vero, vtrum sufficiat denunciatum esse intra communitatem, quæ in illud incurrit; an vero necessarium sit nominatim personas singulas quæ sunt illius membra, denunciari in particulari? Ad quod Suarez in *invenit ad disput. 37. sect. 2. nu. 3.* respondet; illud sufficere, nec istud esse necessarium; quia interdictum ipsum alioqui magna ex parte esset inutile; quandoquidem posteriore hoc modo denunciationem fieri impossibile est mortaliter. Sufficit igitur, vt communitas illa quæ interdictum contraxit, nominatim & in particulari denunciatur, posteaque constet euidenter personam vitandam membrum esse eiusdem communitatis.

TERTIVM est post memoratam Extrauag. Ad vitandam. Interdictum locale, siue generale, siue speciale non habere vim donec denunciatur. Namque priuilegio eiusdem Extrauag. nemo quoad diuina celebranda tenetur ab eo loco propter interdictum abstinere ante sufficientem denunciationem. Vbi aduerte totam rationem istiusmodi interdicti consistere in fidelium quoad diuina; separatione à tali loco. Neque enim potest locus interdictus separare seipsum à fidelibus, sicut potest persona interdicta personali interdicto. Aduerte etiam ad generalis interdicti localis denunciationem in particulari ac nominatim sufficere vti nomine collectiuo, aut quasi collectiuo, quo totus locus comprehendatur, vt sic Ecclesiæ singule alięque partes interdictę intelligatur.

QUARTVM est. Quando suspensum est interdictum neminem teneri illud seruare, argumento Cap. Alma mater. §. In festiuitatibus, De sententia excommunic. in sexto. Tunc autem diligenter consideranda est suspensionis forma, ne quid fiat contra interdictum. Atque si suspēdatur simpliciter, diuina omnia vt prius celebrari poterūt; sin quoad aliqua tantum, diuina illa tantum poterunt celebrari; sique ad certum tem-

us, eo vsque tantum diuina celebrari poterunt. Ita notat Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 183. Et patet, quia in eo agendum est iuxta intentionem Superioris, quam sententia suspensionis ostendit.

QUINTVM est. Neminem teneri seruire interdictum, quando non seruatur ab eo cuius causa latum est, ex Cap. Petisti, De priuilegijs. Quod si plures sint quorum causa interdictum fuerit promulgatum, ad talem excusationem requiritur, vt maior pars illorum violet interdictum, habendo animum in tali violatione perseuerandi, prout conuicti ex ipsorum actibus. Ita Panorm. annotat ad citatum Cap. Petisti, num. 2.

CAPVT VLTIMVM

In quo per modum appendicis agitur de cessatione à diuinis.

SVMMARIVM.

70. Quil & quomplex sit cessatio à diuinis, & quatenus ab interdicto differat.
71. Conditiones requiritæ ad illius validitatem.
72. De eiusdem causa efficiente, seu à quo ferri possit.
73. De ceteris illius causis.
74. Primus effectus cessationis à diuinis, priuare vsu diuinorum officiorum.
75. Tempore cessationis à diuinis non est permittum, sicut tempore interdicti, submissa voce, clausis ianuis, non per satis campanas, ac excommunicatis, & in e. dictis exclusis diuina officia celebrare.
76. Nec permittum est in principalibus anni festiuitatibus eadem officia celebrare solemiter.
77. H. r. as c. nonicas Clerici priuati in eo tempore possunt binis recitari, & quod Episcopus imponens cessationem à diuinis possit eam limitare.
78. De secundo effectus, qui est priuatio vsus Sacramentorum; & qua Sacramenta ab eo excipiuntur.
79. Quatenus permittum sit celebrari Missæ tempore cessationis à diuinis.
80. Sacramenta quorum vsus prohibetur esse tempore cessationis à diuinis, certum est; & quatenus de Baptismo dubitatur.
81. Dubium de Confirmatione, & aliud de Penitentia.
82. De tertio effectus, qui est priuatio sepulture Ecclesiastica.
83. Excommunicatio imposita Religiosis quibusuis violantibus cessationem à diuinis.
84. De modo quo relaxari ipsa cessatio.

70. **H**uius appendicis addenda ratio est, quod cessatio à diuinis similitudinem habeat cum interdicto locali. De ea inter ceteros satis copiose agunt Georgius Sayrus alios citans in lib. 5. Thesauri casuum conscientiarum cap. 17. & Suarez tomo 5. in D. Thomam disput. 39. Congruenter autem communi Canonistarum doctrina ea definitur à Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 188. desistentia quædam à diuinis officijs & ab administratione Sacramentorum. Quæ quidem si fiat in toto aliquo loco, vt in tota ciuitate vel oppido dicitur generalis; in tantum in aliqua parte, vt in vna Ecclesia vel pluribus, non in omnibus, dicitur particularis. De ea autem dicemus 1. quatenus differat ab interdicto & quas conditiones requirat vt sit valida. 2. quæ sint illius causæ. 3. qui effectus. 4. quæ pœna incurratur illius violatione, & quo modo ea tollatur.

Quatenus cessatio à diuinis differat ab interdicto, & quas conditiones ea requirat ad validitatem.

SECTIO I.

Cessationem à diuinis ab interdicto differre constat ex his. Primo, quod non sit Ecclesiastica censura, id est, pœna alicui ob delictum imposita ab Ecclesiastico iudice; sed sit factum quoddam, quo certa de causa suspenduntur

in aliquo loco, diuina laudis organa, prout habet Couar. ad Cap. Alma mater, par. 2. §. 2. in initio. Deinde, quod per illius transgressionem non incurratur irregularitas, vt ibidem Nauarrus docet: quia non inuenitur imposita; & ideo non est afferenda ex Cap. Is cui, De sententia excommunicati in sexto. In eandem sententiam plures Sayrus refert in citato cap. 17. num. 9. Præterea quod nunquam imponatur à iure, etiam si ab illo permittatur, vt patet ex Cap. Si Canonici, & ex Cap. Quamuis, De officio Ordinarij in sexto. Quarto, quod qui habent priuilegium audiendi officia diuina tempore interdicti, non ideo possunt audire tempore cessationis à diuinis. De quo Nauarrus in sequenti num. 189. pluribus de huiusmodi differentia differens. Videtur potest Suarez in memorata disput. 39. §. 1. 1.

IAM vt valida sit cessatio à diuinis (prout post Ioannem Andream ad memoratum Cap. Quamuis, docent in verbo Cessatio à diuinis, Angelus num. 3. Syluester. nu. 2. Sotus in 4. distinct. 22. quæst. 3. art. 2. conclus. 3.) ad eam concurrere debent decem conditiones, quæ fere omnes sumuntur ex eodem Cap. Quamuis, & ex Cap. Si Canonici, antequam memorato, & ex Cap. Irrefragabili, §. Ceterum, De officio Ordinarij. Prima est, vt is cuius auctoritate cessatur à diuinis, eandem auctoritatem habeat vel à iure: vt Episcopi habent ratione suæ dignitatis, & Capitulum sede vacante; vel à consuetudine, aut priuilegio; vt in quibusdam Ecclesijs non nunquam habent Canonici, ex memorato Cap. Si Canonici. Quod vero alias Canonici cessare non possunt à diuinis sine consensu Episcopi sui, satis colligitur ex memorato Cap. Irrefragabili. Secunda est, vt Canonici omnes nullo denigro, etiam abentes qui conuenire possunt, conuocentur ad tractandum de ipsa cessatione, ac si ageretur de electione canonica, nec textum expressum in Cap. Quamuis, §. 2. De officio Ordinarij in sexto. Tertia, vt de causa cessandi mature & diligenter tractetur. Quarta, vt de cessando habeatur deliberatio; in qua necessarium esse, vt maior pars Capituli concludat cessandum esse; intelligitur ex eo quod in citato cap. Quamuis, conuocatio ad cessationem faciendam æquiparetur ei quæ fit ad electionem canonicè agendam. Quinta, vt offensa propter quæ cessatur, manifesta sit ac notoria. Sexta est expressa in Cap. Irrefragabili, §. Ceterum, De officio Ordinarij, vt eadem causa sit rationalis, seu apertis rationibus demonstrata, vt Soto interpretatur; & ideo infert conditionem hanc sequi ex præcedenti. Septima, vt ante cessationem instrumento publico, patenti bulæ litteris, authentico sigillo munitis causa cessationis exprimat. Octaua, vt idem instrumentum tradatur ei contra quem cessatur. Nonna, vt cessaturi ab eodem postulent, vt emendet competentem iniuriam seu offensam, propter quæ volunt cessare: quod si facere nolint, locum habet tunc cessatio. Postrema quæ in memorato cap. Quamuis, expresse traditur est, vt post cessationem vtique pars tam cessans, quam contra quam cessatur, per se, aut per procuratores sufficienter instructos, iter ad sedem Apostolicam intra mensem arripiat; & continuatis diebus quam cito poterit, se eidem sedi præsentet; vt cognita causa Pontifex de remedio provideat, ne Ecclesia in tali afflictione diu permaneat. Vbi aduerte, quod Sayrus in citato lib. 5. c. 18. in fine habet citatis Soto, Tolero, & Henriquez. si partes inter se conueniant, cessationem à diuinis tolli posse ab eo à quo lata est, nec esse opus sedem Apostolicam adire. Ratio est, quia in tali protectione præterbenda, intentio Papæ fuit tantum, vt quam cito prouideretur Ecclesiæ, obnuenturque damnis, quæ possent euenire, si ea absq; diuinorum celebratione diu maneret. Ceterum si non seruentur prædictæ conditiones, nec seruanda est ipsa cessatio, iuxta Cap. Quamuis, §. finali de officio Ordinarij in 6. Et ita expresserunt in verbo Cessatio à diuinis, Angelus & Syluester, in 3. & hic q. 1. vterque sub finem. Quod qua ratione ex illo Cap. deducatur, Suarez declarat in illa disput. 39. §. 1. n. 13. in præcedentibus, de memoratis conditionibus agens.

De causis cessationis à diuinis.

SECTIO II.

Quod attinet ad causam efficientem consentiunt Doctores (quorum nonnullos Suarez in præcedenti n. 2. & plures